

Iman Diskussion

Iman er den absolutte erkendelse, som stemmer overens med realiteten, og er baseret på beviser. Dette er en shariamæssig definition; og der findes adskillige *Ayaat*, som antyder, at denne *Iman* forøges. Dette er blandt de spørgsmål, som vi skal ind på.

Allah ﷻ siger i Surat ul-Anfal:

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ﴾

"De Troende (dvs. dem med Iman) er udelukkende dem, som føler en rystelse i deres hjerter, når Allah nævnes, og når Hans Tegn reciteres for dem, forøges deres Iman og de sætter deres lid til deres Herre." [Al-Anfal, *Ayah* nr. 2]

Opfattelsen af *Iman* har været genstand for stor uenighed. Det er blevet sagt, at den var anerkendelse med hjertet, bekræftelse med tungen, og udførelsen af retskafne handlinger. Det er blevet sagt, at den udelukkende var anerkendelse med hjertet, og at den udelukkende var anerkendelse.

Så når der opstod uenighed over forbindelsen imellem tungens anerkendelse og lemmernes handlinger på den ene side og hjertets anerkendelse på den anden side, og hvad der hører ind under definitionen af *Iman*, og hvad der ikke gør, forgrenede spørgsmålet om *Imans* forøgelse og formindskelse, eller fraværet af dem, sig ud.

Dem der adopterede holdningen om, at handlinger hører ind under definitionen af *Iman*, siger, at *Iman* forøges og formindskes, alt efter mangfoldigheden af eller manglen på handlinger. Dem der ekskluderer handlinger fra definitionen af *Iman*, siger, at *Iman* hverken forøges eller formindskes, fordi anerkendelse er uacceptabel med tvivl; altså er der ikke plads til forøgelse og formindskelse.

Dem der adopterede holdningen om *Imans* forøgelse og formindskelse, anvendte en række af rationelle og tekstuelle argumenter.

Deres rationelle argumenter er: *Iman* i denne Ummahs individer, som inkluderer *Al-Fussaq* (dvs. de oprørske) er ikke på samme niveau med Profeternes og Englenes *Iman*. Og anerkendelse har også flere grader idet en *Muqallids* (efterligner) anerkendelse ikke ligner anerkendelsen hos den, der kender beviset (dvs. en *Muttabi*), og er heller ikke ligesom anerkendelsen hos den observerende eller den opslugte, som ser Allahs ﷻ Tegn i alting.

Desuden forøges og formindskes hjertets anerkendelse i forhold til mangfoldigheden af eller manglen på indsigt og klarhed i beviserne; anerkendelsen forøges gennem manifestation, og de retskafnes *Iman* er fri for tvivl, altså er den stærkere end andres *Iman*.

Hvad angår **de tekstuelle beviser**, så inkluderer de Allahs ﷻ udtalelse i Surat ul-Fath:

﴿هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيمَانِهِمْ﴾

”Det er Ham, der nedsender *As-Sakinah* (sindsroen) over de Troendes hjerter, for at de kan forøge deres *Iman* med en *Iman*.” [Al-Fath, *Ayah* nr. 4]

Og Allahs ﷻ udtalelse i Surat ul-Anfal:

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ﴾

”De Troende (dem med *Iman*) er udelukkende dem, som føler en rystelse i deres hjerter, når Allah nævnes, og når Hans Tegn reciteres for dem, så forøges deres *Iman* og de sætter deres lid til deres Herre.” [Al-Anfal, *Ayah* nr. 2]

Og Hans ﷻ udtalelse i Surat ul-Muddaththir:

﴿وَيَزِدَادَ الَّذِينَ آمَنُوا إِيمَانًا﴾

”... Og dem med *Iman* forøger deres *Iman*.” [Al-Muddaththir, *Ayah* nr. 31]

Og yderligere i Surat ul-Tawbah:

﴿فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَرَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ﴾

”Hvad angår dem med *Iman* - deres *Iman* blev forøget, og de var henrykte.” [Al-Tawbah, *Ayah* nr. 124]

De tekstuelle beviser inkluderer også en *Hadith*, hvori Profeten ﷺ blev spurgt: ”Forøges og formindskes *Iman*?” Han ﷺ sagde,

«نَعَمْ يَزْدَادُ حَتَّى يَدْخُلُ صَاحِبُهُ الْجَنَّةَ وَ يَنْقُصُ حَتَّى يَدْخُلُ صَاحِبُهُ النَّارَ»

”Ja, den forøges, indtil man indtræder Paradiset, og den formindskes, indtil man indtræder Helvedet.”

Og beretningen: ”Hvis Abu Bakrs *Iman* blev afvejet opad denne Ummahs *Iman*, ville den førstnævnte veje mere end den sidstnævnte.”

De sagde også, at disse *Ayaat* nævnte forøgelse, og hvad der forøges, er også underlagt formindskelse, undtagen for Profeternes vedkommende på grund af ufejlbarlighedsfaktoren (*'Ismah*). *Imans* forøgelse finder sted på grund af forøgelsen af de retskafne handlinger, og formindskelsen finder sted på grund af formindskelsen af de retskafne handlinger. Den retskafne handling vil sige, at man påtager sig det, som er beordret (*Fardh*) og afholder sig fra det, som er forbudt (*Haraam*).

Skønt disse *Ayaat* har nævnt *Imans* forøgelse, så var *Mufasssireen* alligevel uenige om deres fortolkning (*Tafseer*); en del af dem gik videre i forsøget på at bekræfte anerkendelsens forøgelse og formindskelse, og de har fortolket disse *Ayaat* på følgende måde:

Allahs ﷻ udtalelse i Surat ul-Anfal:

﴿وَإِذَا ثَلَيْتَ عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا﴾

”... Og når Hans Tegn reciteres for dem, så forøger det deres *Iman*.” [Al-Anfal, *Ayah* nr. 2],

det vil sige, deres anerkendelse; og de sagde, ”En *Iman* i dag er større end en *Iman* i går, fordi den der anerkender for anden og tredje gang har forøget sin anerkendelse, sammenlignet med den foregående; hvad der menes her med forøgelse er ikke styrken i beviset, men derimod mangfoldigheden af beviser.”

Dem der afviste idéen om formindskelse og forøgelse, fortolkede teksterne på følgende måde:

Allahs ﷻ udtalelse i Surat ul-Anfal:

﴿وَإِذَا ثَلَيْتَ عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا﴾

”... Og når Hans Tegn reciteres for dem, så forøger det deres *Iman*” [Al-Anfal, *Ayah* nr. 2],

Og Hans ﷻ udtalelse i Surat ul-Fath:

﴿هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزِدُوا إِيمَانًا مَعَ إِيمَانِهِمْ﴾

”Det er Ham, der nedsender *As-Sakinah* (sindsroen) i de Troendes hjerter, så de kan forøge deres Iman med en Iman.” [Al-Fath, *Ayah* nr. 4]

De sagde, at dette var gældende for *Sahabah*, fordi den Noble Qur'an blev åbenbaret løbende hele tiden, og de plejede at anerkende den så deres senere anerkendelse er en tilføjelse til den foregående; for vores vedkommende er åbenbaringen afsluttet; og hvad der blev forøget gennem anerkendelse, mangfoldig overvejelse, og akkumulationen af beviser, er i virkeligheden frugten af *Iman* - dvs. *Taqwa* - og ikke dens oprindelse.

Hvad angår Allahs ﷻ udtalelse:

﴿زَادَتْهُمْ إِيمَانًا﴾

”... Det forøgede deres Iman...”

og Hans ﷻ udtalelse i Surat Aal 'Imran:

﴿فَزَادَهُمْ إِيمَانًا﴾

”Så det forøgede deres Iman”,

så er det alle elementer, bestående af anerkendelsen, bekræftelsen og handlingen, og ikke anerkendelsen alene. Angående *Hadithen*, ”Hvis Abu Bakrs ﷺ *Iman* blev afvejet opad denne Ummahs *Iman*, ville den førstnævnte veje mere end den sidstnævnte”, så var det hans forrang i sin belønning, fordi han var den første almindelige mand i Islam. De siger også: ”Det er ikke forkert at bruge ordet *Iman*, for at referere til disse handlinger, i forhold til antydningen af hjertets åbenbare anerkendelse; og i Surat Al-Baqarah:

﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِيعَ إِيمَانَكُمْ﴾

”... Og Allah vil aldrig lade jeres Iman blive spildt.” [Al-Baqarah, *Ayah* nr. 143],

dvs. jeres bøn (*Salah*).

Og:

«الْإِيمَانُ بَضْعٌ وَسَبْعُونَ أَوْ بَضْعٌ وَسِتُّونَ شُعْبَةً فَأَفْضَلُهَا قَوْلُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَدْنَاهَا إِمَاطَةٌ
الَّذِي عَنِ الطَّرِيقِ وَالْحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الْإِيمَانِ»

”Iman har et sted imellem 70 eller 60 grader; dens ’top’ er udtalelsen, at der ikke findes andre guder end Allah, som fortjener at blive tilbedt (Laa ilaaha ill Allah); og dens ’bund’ er at fjerne noget skadeligt fra vejen; og Haya’ er en del af Iman.” [Sahih

Muslim, i Kitab al-Iman]

Nogle af dem sagde, at Imam Abu Hanifahs uenighed med resten af imamerne var simuleret, for hvis lemmernes handlinger er afgørende for hjertets *Iman*, eller er en del af *Iman*, alt imens det godtages, at den der udfører en stor synd, ikke forlader Islams fold, ville dette jo gøre diskussionen irrelevant. Dem der sagde, at den der forsømmer *Salah* er *Kafir*, tilføjede andre beviser for dette grundlag, men var enige om, at den der var utro, tyv, dranker eller landevejsrøver, ikke fratages *Imans* mærkat fuldstændigt.

Og udtalelsen fra Ahl ul-Sunnah (eks. Imam al-Bukhari), at, ”*Iman* er en udtalelse og en handling”, vil sige, at Allah ﷻ kræver af Sine tjenerne, at de anerkender med hjertet og bekræfter det med tungen.

De var også enige om, at hvis en person anerkendte med hjertet, og bekræftede det med sin tunge, men derefter afholdte sig fra at handle med sine lemmer, så ville han være en oprører imod Allah ﷻ og Hans Sendebud ﷺ, og han ville have gjort sig fortjent til at blive straffet og en del af dem der ikke inkluderer handlinger i definitionen af *Iman*, har sagt, at hans *Iman* er ligesom *Sahababs*, Profeternes og Englenes, fordi *Iman* er den samme.

Dem der adopterede idéen om forøgelse og formindskelse, behandlede spørgsmålet om Englenes og Profeternes *Iman*, og de sagde: ”Profeternes *Iman* forøges, men formindskes ikke, fordi det perfekte er kun tilbøjelig til perfektion og Allahs Sendebuds ﷺ *Iman* efter himmelfarten (*Isra’ wal Mi’raj*), udgør ikke nødvendigvis en forskellighed i *Iman*; de overbragte en konsensus om, at Englenes og Profeternes *Iman* ikke kan formindskes på grund af en formindskelse i de retskafne handlinger. Og de fortolkede Allahs udtalelse i Surat ul-Baqarah:

«وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ أُولَٰئِكَ تُؤْمِنُونَ قَالَ بَلَىٰ وَلَكِنَّ لِيَاطْمَئِنَّ
قَلْبِي»

”Og da (Profeten) Ibrahim sagde: ”Herre! Vis mig, hvordan du genopliver det døde.” Han (Allah) sagde: ”Har du ikke Iman? Han sagde: ”Jo, selvfølgelig, men blot for at give mit hjerte ro.” [Al-Baqarah, Ayah nr. 260],

for ligesom at sige: ”Er din *Iman* ikke nok?” Han (Ibrahim عليه السلام) svarede: ”Jeg har anerkendt, men bare for at give mit hjerte ro, ved at opleve måden, hvorpå det døde vækkes til live.”

Iman ifølge Islams *Shari'ah* er i virkeligheden, ”Den absolutte anerkendelse, som stemmer overens med realiteten, og baseres på et bevis.” Den absolutte anerkendelse vil sige hjertets binding med forstandens accept, dvs. at oprindelsen er den absolutte anerkendelse, som blev udført af hjertet (*Wijdan*), på den betingelse, at *'Aql* accepterer. Hvad angår handlingen, så er den ikke inkluderet i definitionen af *Iman*, men er derimod frugten af *Iman* (*Taqwa*), og ikke dens oprindelse eller essens.

Så *Iman* i sin shariamæssige sammenhæng, er slet ikke tilbøjelig til forøgelse og formindskelse, fordi den absolutthed, som forhindrer det modsatte, ikke kan være tilbøjelig til forøgelse og formindskelse. Enten er det en absolutthed, som forhindrer enhver modsætning, eller også er det ikke.

Hvis absoluttheden blev etableret, er der ikke plads til hverken forøgelse eller formindskelse. Forøgelse er ikke eksisterende og værdiløs, på grund af absoluthedens opståen, og formindskelse vil sige at bringe absoluttheden på et lavere plan, hvilket antyder tvivl og mistanke, og det er *Kufr*, hvilket alle er enige om.

Hvad angår det de fremlagde af rationelle og tekstuelle beviser for *Imans* forøgelse og formindskelse, så er det rationelle bevis et argument for, at forstanden fungerer uafhængigt, når den skal bekræfte en sag.

Hvad de fremlagde af rationelle beviser, kan ikke betragtes som gyldige beviser for at bekræfte dette spørgsmål, idet Englenes *Iman* ikke kan undersøges rationelt, fordi deres realitet ligger udover sansernes fatteevne.

Hvad angår Profeternes *Iman*, sammenlignet med individernes *Iman* i denne Ummah; hvis *Iman* i denne sammenhæng vil sige hjertets anerkendelse og de retskafne handlinger, så blev det bevist ifølge *Shari'ah*, at Profeterne er foran alle andre. Men hvis man med *Iman* her mente den absolutte anerkendelse, så skal udtalelsen om, at de to *Iman* er forskellige, bygges på korrektheden i forskellige grader af absolutthed. Dette emne opstår ikke, fordi det frem for at være et korrekt og uafhængigt bevis, i stedet er afhængigt af det (et bevis). Dvs. vi har brug for et bevis, som omtaler denne forskellighed. Disse to emner er selve årsagen til uenigheden; desuden, hvis disse to forskel i *Iman* kan bevises rationelt, hvordan skal *'Aql* så bevise, at Luts og Haruns *Iman* lå under Ibrahims og Musas *Iman* i det øjeblik, de blev valgt til at være profeter? Dette kan ikke bevises, og at fordybe sig i det er spild af tid.

Så denne omfattende overvejelse og graden af klarhed i beviserne er underlagt en uenighed, uanset om den var relateret til roden af *Iman* eller til dens virkninger, og at træffe en afgørelse om den ene eller den anden, skal kunne refereres tilbage til noget sanseligt, for at det kan betragtes som et korrekt og gyldigt rationelt bevis; ellers vil det være en afgørelse, som mangler beviser.

Hvad angår de tekstuelle beviser, er spørgsmålet om *Iman* en del af '*Aqidah*' og beviset skal være absolut og ubestrideligt, fordi '*Aqidah*' emner kun kan accepteres gennem vished (*Yaqeen*). De nævnte *Ayaat* er ikke afgørende i deres antydning af *Imans* forøgelse, kædet sammen med hjertets anerkendelse, for slet ikke at tale om deres antydning af dens formindskelse.

De retslærde var uenige i deres *Tafseer*, men ingen påstod, at andres *Tafseer* modsagde absolutte beviser, og ingen af dem anklagede andre for *Kufri*; hver part betragtede sin *Tafseer* for at være overlegen, i forhold til et af aspekterne af overlegenhed. Havde disse *Ayaat* været absolutte i deres mening, ville de fremstå som et gyldigt argument med deres egen ordlyd og synteser, uden at der var behov for *Qarinah* (konjunktion) for at indikere den tilsigtede mening fra dem.

Angående *Ahadith*, så findes der ikke en eneste *Hadith*, som er blevet klassificeret som *Sahih* (sand) om *Imans* forøgelse og formindskelse, om end *Marfoo'* (tildelt) eller *Manquf* (afbrudt), og emnet var ukendt i *Sahababs* tid.

Beretningen, ”Hvis Abu Bakrs *Iman* blev afvejet mod denne Ummahs *Iman*, så ville den veje mere end den”, er tekstuel set en del af vores diskussion, og Abu Bakrs *Iman* blev forklaret som værende selve belønningen, fordi han var blandt de allerførste i *Iman*. Desuden er det umuligt, at *Iman* betyder anerkendelsen i denne sammenhæng, fordi der blandt folk findes tusindvis af *Sahabab*, og de inkluderer de ti personer, som var blevet lovet Paradis, dem der blev nævnt i Qur'anen som dem der havde opnået Allahs ﷻ tilfredshed, martyrerne og de retskafne, indtil Dommedagen; at fortolke det på denne måde, ville følgelig ikke have efterladt nogen belønning eller *Iman* til Ummah.

Derudover blev beretningen ikke korrekt tilskrevet (dvs. den er *Marfoo'*), men det er derimod 'Umars ﷺ udtalelse og tilskrivningen blev ikke specificeret; dens ordlyd i bogen '*Al-Shu'ab Al-Iman*', af Al-Bayhaqi er følgende: ”Hvis Abu Bakrs *Iman* blev afvejet mod befolkningens *Iman* på Jorden, ville den veje mere end den.” Selv hvis disse beretninger var sande, ville de ikke blive betragtet som beviser, fordi emnet er grundlæggende, og '*Aqidah*' kan ikke etableres via sandsynlighed (*Dhann*).

At argumentere for, at den nævnte *Ayah* nævner forøgelsen, og at alt hvad der er modtagelig overfor forøgelse også er underlagt formindskelse; at Profeternes *Iman* er modtagelig overfor en forøgelse i *Iman* via en forøgelse i de retskafne handlinger, men ikke formindskelse på grund af ufejlbarelighedsfaktoren; og at *Imans* formindskelse på grund af en mangel på retskafne handlinger, ikke kan være gældende for

Engle og Profeter, er ikke korrekt. Dette er fordi, at det antages, at alt hvad der er modtageligt overfor en forøgelse, også er modtageligt overfor en formindskelse, og at Profeters *Iman* er modtagelig overfor forøgelse. Så den påståede undtagelse om ikke at være modtagelig overfor en formindskelse i Profeters *Iman*, er ganske ligegyldig, især det, at undtagelsen ikke er overensstemmende.

Formindskelse i de retskafne handlinger har ingen effekt på ufejlbarlighed, fordi retskafne handlinger omfatter mere end blot udførelsen af *Fardh*, og det at afholde sig fra *Haram*; de retskafne handlinger vil sige, at man udfører alle de påbudte handlinger, og afholder sig fra alle de forbudte handlinger. Disse *Ayaat* nævnte en forskellighed i niveauet af de retskafne handlinger blandt Profeterne; derudover så er beviset for ufejlbarlighed rationelt, og ikke tekstuel, og Profeternes ufejlbarlighed er specifikt for selve *Tableegh* (overlevering af budskabet).

Den udisputerede enstemmighed om, at Profeterne er undtaget fra en formindskelse i *Iman*, er i sig selv et bevis for den fejlagtige påstand om, at *Iman* forøges og formindskes, fordi hvis denne forøgelse og formindskelse var mulig i *Iman*, ville det være gældende for alle mennesker; denne uoverensstemmelse førte dem til begrundelser og fortolkninger. Hvad angår deres begrundelser, så sagde de, at Profeternes *Iman* forøges, men den formindskes ikke, fordi det perfekte er det, som kun er modtageligt overfor perfektion. Dette afvises dog, fordi det kun er den absolutte perfektion, som ikke er modtagelig overfor forøgelse og formindskelse.

Angående den relative perfektion; den er modtagelig overfor forøgelse og formindskelse, og Profeters perfektion er relativ, sammenlignet med andre mennesker, og er ikke en absolut perfektion, som tager dem ud af deres menneskelighed.

Med hensyn til deres fortolkning, så indså de, at Profeterne fra tid til anden ville opleve en større manifestation, som det var tilfældet med Allahs Sendebud ﷺ på himmelfartsnatten, og de accepterede også, at hans *Iman* ikke var på samme niveau efter det, men sagde alligevel, at dette ikke nødvendigvis antyder en forskellighed i *Iman*. Dette er underligt, fordi hvis *Iman* efter himmelfarten var forskellig fra *Iman* før begivenheden, så er dette jo ikke andet end forskellighed.

Da man ikke fremlagde et korrekt bevis, for at undtage Profeter fra en formindskelse i *Iman*, så tvinger det dem til at tilskrive alle Profeterne med disse *Ayaats* antydninger, som blev fortolket med forøgelse og formindskelse i *Iman*, fordi Allahs Sendebud ﷺ er inkluderet i henvendelsen; de har intet andet valg end at gribe til fortolkning, eller at søge en anderledes *Tafseer*.

På basis af førnævnte konkluderer vi, at denne diskussion om en forøgelse eller formindskelse, bygger på *Imans* definition. Denne diskussion om *Imans* definition udspringer fra handlingers inklusion i ordet *Iman*. Dette blev tilskrevet det faktum, at visse retslærde i deres definition af *Iman*, satte deres lid til

Imans realitet som befalet af *Shari'ah*; og de sagde, at det var en anerkendelse med hjertet, og de anså handlinger for at være en virkning af denne anerkendelse.

Andre satte deres lid til hvad der blev nævnt i teksterne - dvs. i *Ayaat* og *Abadith*, som omtalte *Iman*, og beskrev den som noget, der er forøgende og formindskende, hvor de betragtede handlinger som noget, der var inkluderet i *Imans* definition.

Og de førnævnte sagde, at tvivl og defekt slet ikke må sive ind i den absolutte anerkendelse, fordi dette ville resultere i *Kufr*; så forøgelse og formindskelse angår *Imans* virkning, som er selve handlingen.

Og de sidstnævnte sagde, at forøgelse og formindskelse angår den anden del af *Imans* definition, som er handlingen. Dermed opdager vi, at der er en enighed imellem dem vedrørende dommen (*Hukm*) over *Iman*, og vedrørende det faktum, at en defekt i *Iman* er ensbetydende med *Kufr*; de var også enige om dommen over (de forbudte) handlinger, nemlig at de er ensbetydende med syndighed og ikke *Kufr*; undtagen hvad angår deres diskussion om den, som forsømmer *Salah*, fordi *Salah* blev udvalgt via tekster, som stipulerer *Kufr* for den, der frasiger sig den; altså adopterede en del af dem teksternes åbenbare mening, ligesom Imam Ahmed, og andre fortolkede disse tekster, og klassificerede *Salah* som en handling, fordi dette er dens realitet, ligesom de andre Imamer blandt andre.

Imans forøgelse, som nævnes i nogle *Ayaat* i den Noble Qur'an, vil sige en styrkelse af forbindelsen til Allah ﷻ, og *Imans* formindskelse vil sige en svækkelse af forbindelsen til Allah ﷻ. Dette vil ikke sige en formindskelse i den absolutte anerkendelse, som stemmer overens med realiteten, og er baseret på beviser, fordi en formindskelse i den absolutte anerkendelse vil betyde, at der er opstået tvivl og mistænksomhed og dette er *Kufr*.

Meningen med, "... *det forøger deres Iman*", og, "... *så de kan forøge deres Iman med en Iman*", er at deres forbindelse til Allah ﷻ er blevet styrket på grund af deres ihukommelse af, at Allah ﷻ er tilstrækkelig for dem, og at Han er *Al-Qadir* og *Al-Nasir*, som Alene kan bringe gavn og påføre skade, at der ikke vil ske noget udover det, Allah ﷻ har skrevet til dem. Beretningerne om forøgelse afspejler en forøgelse af deres forbindelse til Allah ﷻ, sammen med tilstedeværelsen af deres *Iman*; dette er på grund af deres ihukommelse af, at Himlenes og Jordens soldater (*Junood*) tilhører Allah ﷻ, og deres overbevisning om, at Allah ﷻ vil give dem Sejren.

Denne forbindelse styrkes via ihukommelsen af Allah ﷻ og læsning og recitation af den Noble Qur'an. Og for at styrke denne forbindelse, så er man nød til at krystallisere de opfattelser, som udspringer fra denne *'Aqidah*, ved at illustrere realiteten af disse tanker, og opfatte deres betegnelser og konsolidere anerkendelsen af dem, ved at bekræfte deres overensstemmelse med realiteten, og fordybe sig i deres beviser.

Iman svækkes, når en person beskæftiger sig med verdslige affærer, og bruger sin tid på at stræbe efter dette livs nydelser.